

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΡΙΘ. 13

17. Όδος Σολωμού 17

Έν Αθήναις τῆ 15 Ιουνίου 1902.

ΤΩ ΚΟΜΗΤΙ ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΥ

Πῶς ν' ἀνέλθω μέχρι τοῦ θρόνου σου, τὸν ὑπεῖον ὑπεράνω τοῦ εὐθυράμβου ἐν τῇ ὄψι τοῦ θι ψάλλουσιν, ἑστησας;

Πῶς νὰ ἐπιχειρήσω νὰ σοὶ ἀποδώσω τὸν ἀρμυζόντα αἶνον καὶ στῆψω τὴν κεφαλή, σου διὰ τῆς αἰγλης ἥτις σοὶ ἐμπρέπει ἔφ' οὐ τὸν εὐθυραμβόν νὰ ἐννεήσω δὲν δύναμαι;

Πῶς θὰ δυνηθῶ ἐπὶ τέλους ἀνερχόμενος μέχρι τοῦ ὕψους σου ν' ἀνθῆζω, ἔφ' οὐ τὸ περιβάλλον τὸσον φωτεινὸν εἶνε ὥστε μακρῶθεν μὲ ἐθάμβωσες;

Ἄ! Διὰ τί νὰ μὴ ἔχω τὴν Ὀασητικὴν ἐννά-

μιν νὰ ἐπιβάλω καὶ εἶπω τῇ Μοῦσῃ μου ψάλλε μου τὸν ἄνδρα ὅστις τὴν Ἐλευθερίαν τὸσον θαυρασίως ἔψαλε;

Διὰ τί Μοῦσά μου νὰ εἶσαι τὸσον πτωχὴ ὥστε νὰ μὴ δύνασαι καὶ σὺ λαμβάνουσα πολυκέλαδον λυραν νὰ ψάλλῃς τὸ ἐπὶ τοῖς ἀποκαλυπτηρίοις τοῦ ἐμβατήριον;

Ὡ! τὸ βλέπω τὸ αἰσθάνουμαι ὅτι ἐννεῆς καὶ ἀντιλαμβάνουσαι τὸ ποιητικὸν ὕψος τοῦ ἀνδρός ἃ κερταῖοι ὅπως τὸν φωτιστὴν τοῦ φιλολογικοῦ μας αἰῶνος ἐπὶ πολυμόλπου ἤγειον ἐλθεῖσθαι; ἀλλὰ δύναυαι νὰ σοὶ ἐπιτρέψω τοῦτο ἔφ' οὐ καταλαμβάνω ὅτι ἀνερχομένη εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο εἰς δυσκατανύαν θὰ ὑποπέσης καὶ ἰλιγγιώσα τὴν λυραν σου θ' ἀρίστη, στερουμένη παρεταίρω δυνάμει;

Παῦσε Μοῦσα μου νὰ μὲ θέσης εἰς πείρασμάν ἔφ' οὐ δὲν ἔρχε τὴν μεγάλην ἐκείνην δύ-

ναμιν δι' ἧς ἐξυμνεῖται τὸν ἰσόθεον.
 Ἀνάλαβε ὅμως τὰς πτερυγὰς σου καὶ ὄρῃμε
 εἰς τὴν εὐώδη τοῦ Ἴονίου παρθένου καὶ ἔμπε-
 φορημένη τῆς ζωηφόρου ποιητικῆς ἀποπνοίας τοῦ
 Ἴονίου εἰς τοὺς πόδας τοῦ τὸν στέφανον τῆς εὐ-
 γνωμοσύνης σου κατάθεσον.

Φρόντισε ἐκεῖ εἰς τοὺς ποιητικὰς κευθμῶνας
 ὅπως τὴν ἀθάνατον τοῦ Σολωμοῦ Μοῦσαν συναν-
 τήσης καὶ ἐκλιπάρης ὅπως σοὶ παραχωρήσῃ ἐ-
 λάχιστον τῆς δυνάμεως ἐκείνης δι' ἧς τὸν ἄν-
 δρα μέχρις οὐρανοῦ ἀνεβίβαζε.

Καὶ τότε ἀνάλαβε τὴν λύραν σου καὶ ψάλλε
 μου ὦ Μοῦσα μου τὸν θεῖον τῆς Ἑλλάδος ἄγ-
 γελον.

Δίονος.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἄκου ἐν ὄνειρο, ψυχὴ μου
 Καὶ τῆς ὡμορφιάς θεά.
 Μοῦ ἐφαινόταν ὅπως ἦμιον
 Μετ' ἐσένα μιά νυχτιά.

Σ' ἓνα ὄραϊο περιβολάκι
 Περπατούσαμε μαζύ.
 Ὅλα ἐλάμπανε τ' ἀστέρια
 Καὶ τὰ κύτταζες ἐσύ.

Ἐγὼ τσῶλεα· πέστε ἀστέρια
 εἶν' κανέν' ἀπὸ τ' ἐσῆς,
 Ποῦ νὰ λάμπη ἀπὸ 'κει πάνου
 Ἐάν τὰ μάτια τῆς κυράς ;

Πέστε ἂν εἶδατε ποτέ σας
 Ἐσ' ἄλλη, τέτοια ὄραϊα μαλλιὰ,
 Τέτοιο χέρι, τέτοιο πόδι,
 τέτοια ἀγγελικὴ θωριά ;

Τέτοιο σῶμα ὄραϊον ὅπ' ὁποῖος
 Τὸ κυττάζει εὐθύς ρωτᾷ,
 Ἄν εἶν' ἄγγελος ἐκεῖνος,
 Πῶς δὲν ἔχει τὰ φτερά ;

Κάθε φίλημα, ψυχὴ μου,
 Ὅπου μῶδινας γλυκὰ,
 Ἐξεφύτρωνε ἄλλο ρόδο
 Ἀπὸ τῆ τριανταφυλλιά.

Ὅλη νύχνα ἐξεφυτρῶσαν,
 Ὡς ποῦ λάμπεν ἡ αὐγὴ
 Ποῦ μᾶς νῦρε καὶ τοὺς δυὸ μας
 Μὲ τὴν ὄψι μας χλωμῆ.

Τοῦτο εἶν' τ' ὄνειρο, ψυχὴ μου
 Τώρα στέκεται εἰς ἐσῆ,
 Νὰ τὸ κάμης ν' ἀληθεύῃ
 Καὶ νὰ θυμηθῆς γιὰ μέ.

Κόμης Διον. Σολωμός.

ΕΝ ΜΙΣΟΣ

I.

Κυττάξατε μακρὰν ἐπὶ τῆς λευκῆς ὁδοῦ στεῖγ-
 μα μελανόν, πένθιμον σημείαν κυματίζουσαν
 καὶ πλησομένην ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἀνέμου
 πνεύης. Ἰδέτε πῶς κολποῦται, ὡς τὸ μέλαν ἰ-
 στίον τοῦ ἐκ τῆς Κρήτης νικηφόρου ἐπιστρέ-
 φοντος Θεσείως. Εἶναι τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως τὰ
 ἱερατικὰ ἄμφια, τοῦ φεύγοντος μακρὰν τοῦ χω-
 ρίου μας.

Ὁ ἄνεμος εἰς μάτην κτυπᾷ τὸ φλέγον μέ-
 τωπόν του· εἰς μάτην τὸν παρωτρύνει νὰ ὑ-
 ποχωρήσῃ. Ὁ γέρον δὲν ἀκούει· βαδίζει ἐ-
 ναντίον τοῦ ἀνέμου· ἐπιζητεῖ τὴν ὄργην του·
 ἐπιθυμεῖ τὴν μανίαν του, διότι φαντάζεται ὅτι
 ὁ ἀὴρ οὗτος θὰ ἐφυγάδευεν ἐκ τῆς ἀθλίας κε-
 φαλῆς του τὰς κατατρυχούσας αὐτὴν βασανιστι-
 κάς ιδέας. Ἀλλ' εἰς τὴν πεισμένην τοῦ γέροντος
 ὁ ἄνεμος ἐξαγριοῦται πλείοτερον, ἄλλοτε μὲν
 ἐγείρων, ἄλλοτε δὲ σύρων ὡς μακίνομενος τὰ με-
 λανὰ ἐνδύματά του θέλων διὰ τῆς βίας νὰ τοῦ
 ἀποσπάσῃ ταῦτα.

Ὁ ἥλιος κουρασμένος ἐκ τῆς ἀνά τὸ ἀζούριον
 στερέωμα σταδιοδρομίας του κλίνει πρὸς τὸ πρ-

θητόν του λίκνον, τὴν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν καὶ βί-
 πτων τὰς τελευταίας του ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν μι-
 κρῶν νεφῶν μεταβάλλει μὲν αὐτὰ εἰς χρυσοὺς τὴν
 δὲ τὸν πολυτάραχον ἀγῶνά της παύσασαν θά-
 λασσαν εἰς ἄργυρον. Τὸν γέροντα ὅμως ἱερέα ἡ
 τῆς φύσεως θεσπεσία εἰκὼν, δι' ἣν ἄλλος τὸ πᾶν
 ὡς ἀντάλλαγμα θὰ εἶδεν εὐδῶως θέλγει.

Μετὰ μακρὰν ὁδοπορίαν τέλος ἦν ὁ ὀργίλος
 ἄνεμος ἐπιπνοωστέρην καθίστα ὁ γέρον ἐκαθέσθη
 ἐπὶ τινὰ ἐξοχὴν βράχου καὶ στρέψας τὰ νῶτά
 του πρὸς τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην θέαν περιε-
 φρόνησε τὴν φύσιν !

— Δὲν εἶναι δυνατὸν, ἀνεφώνησεν, ὁ υἱὸς μου ὁ
 ἀγαπητός μου Κλεάνθης νὰ κλέπτῃ τὸν πατέρα του
 νὰ κλέπτῃ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν του... Ὁ Κλε-
 ἀνθης, τὸ γνωρίζω, ἀγαπᾷ τὴν Χρυσῆν του....
 Ἀλλὰ θεὲ μου ! τὰ χρηματὰ μου, οἱ κόποι μου
 ποῦ γίνονται ;... μὲν τὰ κλέπτουν οἱ ἀλητῆριοι
 !... ὉΚλεάνθης θὰ πάῃ στρατιώτης καὶ ἐ-
 γὼ θὰ μείνω ἔρημος, ἐνῶ ἡ δυστυχησμένη κόρη
 θὰ κλαίῃ ἀπληγισμένη....

Θεὲ τί νὰ κάμω ; !

Μὲ τὴν πλήρη ἀπελπισίαν τελευταίαν του
 λέξιν ἐβύθισε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του,
 ἐνῶ ἐπίσης ὁ ἥλιος εἶχε βυθισθῆ εἰς τὸ μαλακόν
 του λίκνον.

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν.

II.

Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς δὲ τὴν προτεραιάν ἴδμεν
 βαδίζοντα εἰς τὴν μακρὰν ὁδόν, ἐναντίον τῆς
 σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου εἶνε ὁ γνωστός τοῦ χω-
 ρίου μας λειτουργός.

Οὗτος ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ χωρίου, διὰ τὸν τε-
 θλιμμένον μὲν καὶ πενθοῦντα παρηγορία, διὰ
 τοὺς πτωχοὺς δὲ ἀκούραστος ἀρωγός, ἀνευρίσκων
 τὸν ὑποφέροντα ἠθικῶς ἢ χρηματικῶς τὸν ἐβο-
 ῆθει καὶ τότε ἔχαιρε· τότε ἐμειδία· τότε τὸ
 πρόσωπόν του ἐλαμπεν ἀπὸ θεῖαν τινὰ μαρμα-
 ρυγὴν. Τότε ἔζη.

Ὁ πολὺς οὗτος τοῦ θεοῦ λειτουργός κατὰ
 πολὺ ὁμοίαζε πρὸς τὸν Μυριήλ, ὅτι δὲν εἶχεν ὁ
 εἰς τὸ ἀνεπλήρου ὁ ἄλλος, οὗτος μὲν δὲν εἶχεν
 ἀδελφὴν ὡς ἐκεῖνος, ἀλλ' εἶχεν τὸν ἀγαπητόν
 του Κλεάνθην, τὸν υἱόν του. Δι' αὐτόν ἔζη,
 ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ ἀποκατεστημένον καὶ ὕστε-
 ρον νὰ ἀπέθνησκεν.

Ὁ υἱὸς του Κλεάνθης ἀπὸ τριῶν ἦδη ἐτῶν
 ἤρᾳτο ἐμμανῶς τὴν χαριτωμένην συγχωρίαν του
 Χρυσῆν, εἰς ἣν εἶχε δώσει ὑπόσχεσιν ὅτι ἀφοῦ
 πληρώσῃ τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ ὀρισμένον διὰ
 τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρε-
 σίας θὰ ἐλάμβανεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν εὐλογίαν καὶ
 τὰς εὐχὰς τοῦ γέροντος πατρὸς του.

Ἡ ὑπόσχεσις ἦτο δι' αὐτὸν ἀρράθρων.

Ὁ ἱερεὺς ὅθεν κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν
 ὅπως τὸ χρηματικὸν τοῦτο ποσὸν ἐντὸς τῶν τριά-
 κοντα ἡμερῶν, ἃς εἶχον διορίαν, συναχθῆ. Πράγ-
 ματι δὲ καθ' ἐκάστην ἔθετεν ἐντὸς τοῦ μυχοῦ
 τοῦ ἔρμαριου τοῦ ποσόν τι, ὅπερ ὅμως πρὸς με-
 γίστην του ἐκπλήξιν καὶ ἀπορίαν τὴν ἐπομένην
 ἠφρانیζετο !

Μυρίας θέσεις ἤλλαξεν ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰ
 χρήματα ἐξηφανίζοντο !

Ὁ ἥρεμος τότε ἱερεὺς ἐξηγριοῦτο· μετεβάλ-
 λετο εἰς τίγρην. Κατηράτο· ὄβριζε καὶ τέλος
 μὴ ὑποφέρων τὴν στενὴν του κατοικίαν ἐξήρχετο
 εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐνθα καὶ ἡμεῖς τὸ πρῶτον συ-
 νηστήσαμεν αὐτόν.

Κατ' ἀρχὰς μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ ποδώσῃ
 τὴν ἐπανελημμένην κλοπὴν τῶν χρημάτων του
 ὑπεπέυθη καὶ αὐτὸν τὸν υἱόν του ! καὶ αὐτόν
 τὸν ἀγαπητόν του Κλεάνθην ! Ἀλλ' ὅτε ὅμως
 ἔφυγε δι' ἐργασίαν τινὰ εἰς τὸ πλησίον χωρίον,
 κατὰ τίνος νὰ στρέψῃ τὰς ὑπονοίας του ;

Καὶ ἐν τούτοις ὅμως ὁ κλέπτης δὲν ἦτο μα-
 κρὰν, ἦτο ἐγγύτατα αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο
 νὰ τὸν συλλάβῃ !

Ὁ κλέπτης ἦτο ὁ ἴδιος !

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΟΜΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Δέκα σχεδὸν μῆνας μετὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ
 1797 καθ' ὃν οἱ δημοκράται Γάλλοι ἔθετον
 τὸν πόδα ἐπὶ τῆς μυροδόλου Ζακυνθου καὶ πνεῦμα
 πατριωτισμοῦ καὶ ἐθνικῆς ιδέας ἤρξατο νὰ βλα-
 στάνῃ εἰς τὰ στήθη τῶν Ζακυνθίων, ἐγεννήθη
 ὁ ἐνδοξὸς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν Παλλιγενε-
 σίας ὕμνογράφος κόμης Διονύσιος Σολωμός·
 τὸ ἀρχαῖον τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ὄνομα ἦ-

το Βαρσοβιάνος καταγεμένης ἐκ Σολωμού της Μεγάλης Ελλάδος ἐξ ἧς κατὰ τὸ 715 μετέβη εἰς Ἑνετίαν, ἐν ἣ πλείστας ἐπιζήλους θέσεις κατέλαβεν· εἰς ἐξ αὐτῆς μάλιστα καὶ Δόγης τῆ Ἑνετίας γενόμενος. Τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν μεταβάλλεται εἰς Σάλαμον, καὶ κατὰ τὰς μετὰ ταῦτα μεταλλαγὰς Σάλομον, Σαλαμών, Σαλαμών καὶ τέλος Σολωμός. Ἐκ Βενετίας ἡ εὐγενὴς τοῦ Σολωμοῦ οἰκογένεια μετέβη εἰς Κρήτην ἐξ ἧς τὸ ξίφος τῶν Τούρκων φεύγουσα διαπεραιούται ἐν Μονεμβασίᾳ ἐν ἣ τὸ 1697 λημθάνουσιν εἰ Σαλαμὸν τὸν τίτλον τῶν κομήτων.

Ὅτε ὅμως ἡ Πελοπόννησος περιῆλθεν εἰς τοὺς Τούρκους ἐγκαθίστανται ἐν Ζακύνθῳ ἐν ᾧ ἔλαβον τὸ παρεπώνυμον *Ταμπακέριδες* λόγῳ τῆς ἐκμισθώσεως τῶν καπνῶν τοῦ μονοπωλίου.

Τὰ πρῶτα γράμματα ὁ Διονύσιος Σολωμός ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως Νικολ. Κασσιμάτου, τοῦ Α. Καραβία καὶ τοῦ εὐπαιδευτοῦ δουτικῶ κληρικῶ *Santo Rossi* μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ εὐρεία τοῦ ποιητοῦ διάνοια ἐζήτησεν εὐρύτερους φιλολογικὰς ὁρίζοντας καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐν Κρημῶνι ἐνθα εὐδοκίμως διδάσκει τὴν Ἰταλικὴν καὶ Λατινικὴν φιλολογίαν· τὰ πρῶτα δ' αὐτοῦ γυμνάσματα εἰς στίχους Λατινικῶς τοσοῦτον ὕψος εἶχον ὥστε ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ τῷ ἔλεγε «*Greco-tu s' irai dimenticare il nostro Monti!*») Ἐκ Κρημῶνις ὁ Σολωμός μετέβη εἰς Πατάνας· ἐνταῦθα ἡμέραν τινα περιπατῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τινος συμμαθητοῦ τοῦ ἤκουσε μακρόθεν ἤχρον πλαραγαύλου, ἀμέσως τότε ὁ ποιητὴς ἔστη τῷ ἐρῶντι ὅτι ἤκουσεν ἐντός του μυστηριώδη φωνῶν καλοῦσαν αὐτὸν εἰς ὑψιπέτεϊς ἰρίζοντας, πάραυτα δὲ λέγει εἰς τὸν σύντροφόν του· «τί αἰσθάνεσαι;» «τίποτε» ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἐκτοτε ὅμως ὁ Σολωμός ὑπέικων εἰς τὴν μυστηριώδη φωνὴν ἐνέσκηψε εἰς τὴν θεῖαν τέχνην του.

Δίπλωμα νομικῆς ὁ Σολωμός δὲν ἔλαβε καὶ κακῶς ἐγράφη ὑπὸ τινῶν τὸ τοιοῦτον.

Ἐπιστρέψας τὸ 1818 ὁ Σολωμός ἐν Ζακύνθῳ

ἐξηκολούθει μελετῶν· ἐν δὲ τῶν πρώτων αὐτοῦ ποιημάτων τῶν ἐκφωνηθέντων ἐν Ζακύνθῳ εἶνε ἡ πρὸς τὸν Ἁγ. Διονύσιον εὐχὴ δι' ἧς πρᾶκκεῖται ὁ ἅγιος ὅπως προστατεύσῃ τὴν νῆσον ὑπὸ τῶν μαστιζόντων αὐτὴν σεισμῶν· φέρεται δὲ ὡδε.

*O Dionisio, che, augusta anima pura
Tieni di cautade i primi seggi
Questa isoletta misera proteggi
Onde non la colpisca oltra sciagura!* κτλ.

Γνωρισθεῖς κατοπιν μετὰ τοῦ Σ. Τρικούπη ὅστις εἶχεν ἔλθῃ ἐν Ζακύνθῳ κεκλημένος ὑπὸ τοῦ λόρδου Γουλλόρρ, ἐπεδόθη τῇ βουλήσῃ τοῦ Τρικούπη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς· ἐν ἣ ἐν βραχεῖ προέκοψε. Κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν αὐτῶν ὁ Σολωμός τῷ ἀπήγγειλε τὴν ἰταλικὴν κῆν του ᾧδὸν *Per prima Mensa*, τότε ὁ ἀειμνηστος Τρικούπη τῷ εἶπεν, ὅτι κάλλιον τῆς λαμπρᾶς θέσεως ἦν ἐμελλε ἐν τῷ Ἰταλικῷ Παρνασσῷ νὰ λάβῃ ἦτο, νὰ ἐπιδοῶσῃ τὸν θρόνον ἐν τῇ Νεοελληνικῇ ποιήσει· ὅπερ ἀκούσας κατῶρθωσε.

Κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1823 ἐν διαστήματι μηνός ὡς λέγεται ἔγραψε τὸν Ὕμνον πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν δι' οὗ ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν ὡς ὁ ὑψιπέτεστερος τῶν ποιητῶν μας· ὁ δὲ κριτικὸς Καμερίνης ἀπεκάλεσε τὸν Σολωμόν *θεῖον*. Πλείστα δ' ἔσα, ὁ Σολωμός συνέγραψεν ἐξ ὧν εὐάριθμα ὑπάρχουσιν ἐκδοθέντα καὶ μὴ.

Ἐν τέλει ὁ Σολωμός μετέβη εἰς Κέρκυραν ἐνθα δὲν ἔπαυσε μελετῶν καὶ γράφων, γνωρισθεῖς μάλιστα μετὰ ἐξόχου μελοποιῶ Μαντζάρου, ὅστις ἐτόνισε καὶ τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ὕμνον, ἐτρογῶδει στιχομυθῶν καὶ τῷ Μαντζάρῳ ἔλεγεν· «*ὅτι εὐκλεωτέρα εἶχε τὴν ἔμπνευσιν ὅσον περιμώτερον ἐνέκυπτεν εἰς τὴν μουσικὴν.*»

Ὁ Σολωμός ὑπὸ διαφόρων τοῦ βίου περιστάσεων στενοχωρούμενος ἐπεδόθη καὶ εὗρισκε ἀ-

1) «Ἑλλήν, θά μᾶς κάμῃς νὰ λησμονήσωμεν τὸν ἡμέτερον Μόντην.» Ὁ Μόντης δ' οὗτος μετέφρασεν ἐμμέτρως εἰς τὴν Ἰταλικὴν τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη· τὸσον δὲ καλῶς, ὥστε οὐδὲν σχεδὸν τοῦ Ὀμηρικοῦ μεγαλείου ἐν τῇ μεταφράσει ἀπωλέσθη.

1) Ὡ μακρὰ καὶ ἀγνή ψυχὴ τοῦ Διονυσίου. Ἡ κατέχουσα τὴν πρώτην θέσιν τῶν ψαλλομένων ὕμνων. Προστάτευσον τὴν τέλει καὶ μικρὰν ταύτην [νῆσον] ἵνα μὴ καταληφθῇ ὑπὸ συμφορᾶς ἐτέρας. κτλ.

νακούρισιν εἰς τὰ εἰσπνεύματα ἅτινα τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπέστεισαν καὶ εἰς τὸν τάρον αὐτὸν ἔφεραν μολίς τὸ 59 τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος ἄγοντα.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ ἡ Ἐπτανήσιος βουλή διέκοψε τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς καὶ πέθεος ἀμύσιον ἐκήρυξεν. Ἐνεταφιάσθη ἐν Κερκύρᾳ ὑπὸ μνημα ἔρημον καὶ παρημελημένον.

Κατὰ τὸ 1865 ὅμως τὰ ὄστα του μετεφέρθησαν εἰς Ζακύνθον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Δημομητρίου καὶ ἐτέθησαν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Μαρκοῦ μετωνομασθεῖσαν τότε τοῦ Ποιητοῦ μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ Σολωμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὑψίας φαίνεται ὁ τάφος μετὰ τῆς προτομῆς τοῦ ἔθνικοῦ μας ποιητοῦ ἔργον τῶν ἀδελφῶν Φυτᾶλη.

Αἶνος.

Ὁ ἀποκαλυφθεὶς ἀνδριάς τοῦ Σολωμοῦ ἐν Ζακύνθῳ. (Ἔργον Γ. Βρούτου.)

AMARANTA KOMHTOS ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΥ

— *Τὸ ἔθνος πρέπει νὰ μάθῃ νὰ θεωρῇ ἑθνικῶς — Πρέπει πρῶτα ὁ νοῦς μὲ δύναμιν νὰ συνλάβῃ καὶ εἰτα ἡ καρδία θερμὰ νὰ αἰσθανθῆς ὅτι ὁ νοῦς συνέλαβε.*

— *Σκέψου βαθέως καὶ καλῶς τὴν φύσιν τῆς ἰδέας, πρὶν πραγματοποιήσῃς τὸ ποίημα.*

— *Τὸ ποίημα πρέπει νὰ ἐκφράσῃ τὸ νόημα ὡς εἰς αὐθόπαρτος κόσμος, μαθηματικῶς βαθμολογημένους πλοῦσιος ζῆβηθίς.*

— *Τὸ ποίημα πρέπει νὰ ἔχῃ ἀσώματον ψυχὴν ἀλλ' ἑοῦ ἀπορροεοσαν, ἥτις ἐπιστρέφει πάλιν πρὸς αὐτὸν ἀγοῦ σωματιποιηθῆ εἰς τὰ δογανα καιροῦ τόπου, ἐθνικότητος γλώσσης, μὲ τοὺς διαφόρους στολισμοὺς, αἰσθήματα, κλίσεις κ.τ.λ.*

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

9

Ἐκεῖνος νομίζτανε τὸν ἔρωτά μου καὶ θά τοῦ εἶπανε πῶς ἔχω, φῶς μου, τὰ ἐλαττώματά ὅλου τοῦ κόσμου.

10.

Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἐπήγε σ' ἄλλα μέρη καὶ ὁ γαῖωνις μέσα 'στὸ σκοτάδι κλυθμυρίζει,

Μὰ τὸ χειρότερο ἐλαττωμά μου ὅπου νομίζουσε, αὐτὸ, πιστεύω, δὲν σοῦ τὸ εἶπανε : πῶς σὲ λατρεύω.

ἐν ᾧ τ' ἀνδρῶν κεληθεῖ κι' ἐν ᾧ σκορπίζει
ἄλλοῦ ὁ ἥλιος τῆ ματιᾷ τῆ θεϊκῆ.

Πῆγες ἄλλοῦ κι' σὺ, μοιάζεις μου ταίρι;
κι' ἐγὼ στεγάζω μέλι' στῆ λύπη βυθισμένος,
ἐν ᾧ καθ' ἕνα εἶνε ὄω εὐτυχισμένος
κι' ἐν ᾧ σὺ, ἴσως, νὰ κοπῆς ἄλλους ἐκεῖ.

I I.

'Ο οὐρανὸς τὴν ἀνιῆε μὲ σύννεφα σά' σκεπασθῆ
λίγη βροχὴ θά κέρη
κι' θά φανῆ ὁ ἥλιος του σά' νάξω σὲ φωτῆ λουσοῦ
κι' τ' ἀνθη θά θερμάξη.

Καὶ σὲ σὲ περιώρισαν, ἀλλὰ δὲ εἶδαν οἱ κοιτοί,
πῶς ἀφοῦ λίγρ κλάψης,
θὲ νὰ φανῆ στὰ στήθη σου ἡ φλόγα σου περὶ δυνατῆ
κι' μένα θά μ' ἀνάψης.

Γεώργιος Π. Ψυδικάκης.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Μετὰ νοηλεῖας τινὸς κἀθημι ἐπὶ σταιβά-
δος καλωδίων εἰς τὴν πρύμνην τῆς γρηναίας φρε-
γάδας μας, καὶ βλέπω τὴν ἡρεμύσαν θάλασσαν
φλοισβίζουσαν καὶ ἡσύχως οἰ' ἐλαφρῶν κυ-
μάτων θωπεύουσαν τὰς παρειὰς τοῦ πλοίου μας.

Ἐνίστε δὲ τοὺς στοχασμοὺς καὶ τὴν ῥέμβην
μου διακόπτει ἡ γλᾶρου τινος παλλεούκου ὁ κρω-
γμὸς ἢ ὁ θόρυβος τῶν βαρούκλων τῶν ἐμπορικῶν
ἀτμοπλοίων, τῶν θορυβούντων ἀενάως παρὰ τὸ
πλευρόν μας διὰ τὴν φόρτωσιν καὶ ἐφόρτωσιν
ἢ τὴν ἀπάρσιν . . .

Διασκεδάζω, ἔχων τὸ βλέμμα προσηλωμένον
εἰς τὸ θέαμα τοῦ ἀφοῦ ὅπερ ἀφίνει ἐκατέρωθεν
μὴ ἠλεκτροκίνητος ἕκαστος, ἧτις ὀλισθαίνει τα-
χεῖα εἰς τὰ ὑπέρυθρα ἐκ τοῦ δύνοντος ἡλίου νερά,
καὶ παρέρχεται, ὡς γλυκὺ ὄνειρον . . . τὰς
διαδερμούσας βραστέρας, καὶ τὰ εἰσπλέοντα ἢ
ἐκπλέοντα ἀτμόπλοια . . .

'Ονειροπολῶ, καὶ ὡς νεανίας εἰς τὸ ἐπάγγελ-
μά μου αὐτὸ τὸ εὐρίσκω λίαν γενναιοῦψυχον καὶ
ποιητικῶν, ἀναπολῶν τὰς μαγικὰς καὶ σεληνο-

λύστους ἐκείνας νύκτας καθ' ὅς ἐταξιδεύομεν
ἐν τῷ πελάγει μακρῶν τῆς προσφιλοῦς μας πα-
τρίδος, ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ
ἄδοντες: Μακρὰν σου στα ξένα ζῶ . . . κ.τ.λ.

Πρὸς δὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ζοφερὰς ἐκεί-
νας νύκτας καθ' ὅς ῥαντιζόμενοι ὑπὸ τῆς βροχῆς
τῶν μελανῶν νεφῶν, καὶ ταλαντευόμενοι ὑπὸ
τῶν ἀγρίων καὶ φρισούντων κυμάτων, ἐμένομεν
ἀνυπόδητοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὑπέκοντες
εἰς ἐκάστην στιγμὴν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀξιο-
ματικῆ τῆς φυλακῆς μας.

Ἐκν' εἰς ἐν τῇ φαντασίᾳ μου δημιουργήτω, ἐν
τῷ ἀχανεῖ βυθῷ τοῦ ὠκεανοῦ τάφον, ἀνευ ὄρο-
σῆμου καὶ σταθροῦ, ἀπείρως μέγαν καὶ φαντα-
στικῶς πολυθέλγητρον καὶ μεγαλοπρεπῆ, τὸν ὀ-
πίστον δὲν εἰμποροῦν νὰ δείξουν εἰς τὸν διερχόμε-
νον ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος ναυτίλον, οὔτε τοῦ ὠκε-
ανοῦ εἰ μηκηθυμί, οὔτε τῶν κυμάτων του αἰ κα-
τάλευκοι κορυφαί . . . θέλω προσθήσῃ εἰς τὸ
ἐπάγγελμά μου καὶ μεγαλοπρέπειαν.

T. X.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

Ι Ο Ν

Σεμνὸν ἔχω τὸ χρῶμα μου σεμνὴν τὴν κατοικίαν
Ἵπὸ τὴν χλόην κρύπτομαι χωρὶς φιλοδοξίαν.

Τὸ ἄνθος τοῦτο εἶνε πασιγνωστόν· φέεται καθ'
ὄλην τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς μέγα μέρος τῆς Ἀ-
σίας. Κατὰ δὲ τὸν Αὐγούστον **St. Hilaire** εὐ-
ρίσκεται καὶ ἐν τῇ μεσηθρινῇ Ἀμερικῇ.

Οἱ ἄρχαῖοι Ἑλληνες διεκρίνον τὸ μέλαν καὶ
τὸ λευκόν, καὶ τὸ λευκόν τὴν κρόκεον· τὸ δὲ
κυανεὸν διὰ κοσμητικῶν ἐπιθέτου ἐκάλουν κυα-
ναυγέ· διὰ τοῦ Ἰου εἰ ἄρχαῖοι ἐσυμβόλιζον τὴν
κατ' ἔτος ἀνεγειρομένην φύσιν καὶ ἦτο ἀφιερ-
μένον τῇ Περσεφόνη· ἐπίσης παρ' αὐτοῖς ἦτο
σύμβολον τῆς παρθενίας· ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀ-
τλαντος, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κρυπτομένη με-
τεμορφώθη εἰς Ἴον, αἱ δὲ Μαϊνάδες ἐκόσμουν
τοὺς θύρσους αὐτῶν διὰ τοῦ τρυφεροῦ τούτου
ἀγγέλου τοῦ ἕαρος. Ἐπίσης καὶ παρὰ τοῖς Ρω-
μαίοις τὸ ἄνθος ἦτο ἱερόν. ὁ αὐτοκράτωρ Ἡ-
λιγαθάλος εἰς τινα ῥωμαϊκὴν ἐστῆν τὸσα ῥόδα,
ναρκίσσουσ, καὶ ἵα ἔρριψεν ἐπὶ τοὺς διαβάτας ὡ-

στε οὗτοι κατεπνίγησαν ὑπὸ τὰ ἄνθη.

Τὸ Ἴον ὑπῆρξε πρὸς τούτοις καὶ σύμβολον
τῶν Ναπολεοντιδῶν.

Τὰ ἵα ἀνέκουσιν εἰς τὴν εἰκοσήμερον τῶν ἰο-
δῶν τὰ εἶδη τῶν Ἴων εἶνε πολλὰ ἐξ ὧν μέχρι
τοῦδε γνωστὰ 105, τὸ κυριώτερον αὐτῶν εἶνε
τὸ εἰωδές. Τὸ Ἴον εἶνε περιζήτητον διότι ἐκτός
τῆς λεπτότητος καὶ τῆς εἰωδίας του ἔχει πλεί-
στα ἄλλα χαρίσματα, π.χ. χρησιμοποιεῖται ὡς
φάρμακον διαφρετικόν εἰς τὰ καταρροϊκὰ νοσή-
ματα· ἡ ρίζα του ἔχει γεῦσιν ναυτιώδη καὶ ἐ-
μετικὰς καὶ καθαρτικὰς ιδιότητας, οἱ δὲ σπόροι
του εἶνε διουρητικὸι καὶ ναυτιώδεις.

Ἀνθοκόμος

ΓΕΛΩΤΕΣ

Σολωμὸς καὶ Σολομῶν

— . . . ποιητῆς ὁμοῖ μιά φορά, Σολωμὸς καὶ πάλι
Σολωμὸς.

— Τὸ πιστεύεις φίλε μου πὸς πρώτη φορά τὸν ἀ-
κούω καὶ δὲν μοῦ λὲς τί ἔγραψε;

— Δὲν ἄκουσες καμμένη ποτὲ στὴν ἐκκλησίᾳ τοὺς
ψαλμοὺς!

Διαθεθαίσις

Ἐν τινι ἀτμοπλοικῇ ἑταιρίᾳ φοιτητῆς τις ἀναχω-
ρῶν διὰ τὴν πατρίδα του ἐρωτᾷ

— Σὰς παρακλῶ ἐπιπέτῃ μου τὴν ἀλήθειαν εἶνε στε-
ρεὸν τὸ πλοῖόν· διότι φοβοῦμαι πολὺ τὴν θάλασσαν.

— Μαίνανε ἡσυχος κύριε· ἐργάζεται πρὸ τεσσαρά-
κοντα ἐτῶν καὶ οὐδέποτε ἐθυβίσθη.

— Τότε δώσατέ μου ἐν εἰσιτήριον α'. θέσεως.

Παιδικὴ ἀφέλεια

—Τὶ θὰ κἀμης; Τὸτὸ ὅταν γεινῆς μέγας;

—Θ' ἀφήσω μεγάλα γένεια.

—Διατί;

—Διὰ νάχω λιγώτερον πρόσωπο νὰ μοῦ πλένουν.

Ἀπογοήτευσις

Εἰς αἴθουσαν ξενοδοχείου τινὸς νεαρὸ κύριον ἀλλ' εἰς
τὸ ἑπακρον ὄσχημος λέγει πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς.

— Γιάγκο παρατήρησε αὐτὸν τὸν νέον ὅστις κάθη-
ται εἰς τὸ ἀπέναντι τραπέζι πόσον ἐπιμόνως μὲ παρα-
τηρεῖ καὶ συνάμα γράφει.

— Ὅχι· ἀγαπητῆ μου δὲν γράφει ἀλλὰ ζωγραφίζει

. . . ἴσως κἀμει τὴν εἰκόνα σου.

— Ἄ! καὶ ἔτσι εἶνε; Τώρα ἔνοῶ διατί τὸ πρωὶ
στὴν παράττα μὲ ἐκύτταξε μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν . . .

κι' ἐγὼ ἢ ἀνόητος ἐστὶ σοφρομένη! . . . εὔρε φαίνε-
ται εἰς ἐμὲ τὸ ἰδεώδες του καὶ τίς οἶδε μήπως ἡ κε-
φαλή μου ἀποτελέσει τὸν θείκημον ἐν τῇ τέλῃ του.

Καὶ ταῦτα λέγουσα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς ὅστις ἡ-
ληθίως συγκατένευε, καλεῖ τὸν ὑπηρέτην

— Γκιερτόν σὲ παρακλῶ ξεύρεις νὰ μοῦ πῆς πῶς
ὀνομάζεται αὐτός ὁ κύριος;

— Φασσαρίας, κυρία εἰς ἐκ τῶν καλύτερων γαλοῖ-
σγράφων!

(Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Κάρμεν.)

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΕΣ

Λύσεις

1ου. Ὅταν κρατῆ κανεῖς τ' αὐτιά του.

2ου. Πιλλάνεις ἢ φήμη τὸ μὴ ὑπάρχον δια-
ίδει.

Εἰς τὸ 2ον ὀρθῶς ἀπήντησαν οἱ ἐξῆς

- Ροβαρτίνη Χούτμαρ, Θύμα Εἰμαρμένης, Νερλίδα τοῦ
- Γικλοῦ, Ἄρτεμης δὲ Μεριδός, Κραυτίσκερ, Ἀποπτ.
- Ἑλπίς, Σὺν. καρδία, Ἄν. Πατησίων, Τεξότις, Ὁ-
- κείαν, Ὀμίγη, Μαρκέλλα, Ρ. δὲ Λουσερόλ, Λ. δὲ
- Λωτέρ, Μία Γαλλίς, Πέλλουσα καρδία, Λίξας Τε-
- λαμωνιάδης, Μ. ἀστήρ, Αἰμάσσουσα καρδία, Μ. Λέ-
- κα, Ὅνειρ. ψυχῆ, Ἄγγ. τοῦ Ἑαρος, Εὐτυχίης θηγή, Π.
- Τζάλμας καὶ Φ. ἀστήρ.

Εἰς ἀμφοτέρω.

- Τρελλουλα, Μυσοποτίς, Ἑλληνικὴ ψυχῆ, Ἑλπίδοφ.
- Ἀρσκειάς, Ν. Βοναπάρτης, Ροδόδακτύλος Ἡῶς καὶ
- Ἀπόλλων.

Προτεινόμενα

Αἰνίγμα Σολωμοῦ.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε ἀναίσθητο, τὸ δεύτερον δὲν
[εἶνε

Δίχως τὸ πᾶν ἂν λειτουργῆ· καλὲ παπᾶ μου
[κρίνε.

Εἰς τὸν λύτεν δοθήσονται τὰ Πρωινὰ τοῦ
Βοσπορίτου.

2ον Ὅ Ρ. Χούτμαρ προτείνει τὴν ἐξηξιδίπλην
ἀκροστοιχίδα.

Τ' ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμεων λέξεων ἀποτελοῦσι τ' ὄνομα Θράσης βασιλοπαίδος, τὰ δὲ δευτέρα τ' ὄνομα μιᾶς τῶν Δαναίδων.

1) Ἀθηναῖος στρατηγός 2) Ὄρος Ἀττικῆς 3) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς 4) Ρωμαῖος ἱστοριογράφος 5) Αἰγύπτιος βασιλεὺς 6) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Εἰς τὸν λύτην προσφέρει δύο βιβλία γυμναστικῆς.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλλάξουν ὁ Ἀπόλλων μετὴν Adoratrice du Blond καὶ Α. ὄρφανήν ὁ Ν. Βοναπάρτης μετὴν Μ. ἀκρογιαλιὰ, Μίαν Γαλλίδα, Ἀρ. Βελοφόρον, Mme de Sirigné, Ἐρασιτέχνην, Ψεροπούλαν, Ρ. Ρεβέρτην, Ἐρωσταν νεάνιδα Ἀγκυραν τῆς Ἐλπίδος καὶ Ἰππ. τοῦ Μεσσιώσιος ἢ Μαρκελλά μετὴν Τραχιάσκην καὶ Φυλλίδα ἢ Ἐσθὴ Βασίλισσα μετὸν Ἰάκινθον, Τόννη, Ἀπόλλωνα, Κατακτητὴν καρδιῶν, Ν. Βοναπάρτην καὶ Σαλβατόρον ἢ Τρελλούλα μετὸ Θύμν Εἰμαρμένης ἢ Ἀρ. δὲ Μεριδὸρ μετὸν Σαλβατόρον ὁ Κραῦσικιερ μετὸ Μ. Μπουκετάκι ἢ Ἀν. Καρδία διὰ 15 τευχῶν μετὴν Μαρμαρ. ἀστέρος ὁ Μαρμ. ἀστὴρ μετὸ Θ. Εἰμαρμένης, Ἀφ. Καρδίαν, Ἀποπτ. Ἐλπίδα, Φ. ἀκτὴν, Ρ. Καρδίαν, Μαρμαρ. ἀστέρος, Ἐρασιτέχνην, Παπαροῦναν, Ροβερτίνην Χούτμαρ, Πλ. Χελιδόνα, Ρ. Μπερέτα, Α. Λιμαρμούρ καὶ Σεληνολάτριδα ἢ Φυλλίς μετὸν Σαλβατόρον διὰ 15 τευχῶν (ἀναμένω ταχέως) ὁ Πριγκήπισσα Βαλερία μετὸν Ρ. Χούτμαρ διὰ 20 τευχῶν (ἀποστείλατε καὶ θέλω σᾶς ἀπαντήσῃ ἀμέσως), Ἀπόλλωνα καὶ Ν. Βοναπάρτην ἢ Αἰμασσουσα καρδία μετὸν Ρ. Χούτμαρ, Ν. Βοναπάρτην καὶ Ἀπόλλωνα ἢ Miss Nevil μετὴν Πλ. Χελιδόνα, Α. Τελιμωνειάδην (διὰ 20 τευχῶν) Τρελλούλαν καὶ Α. ὄρφανήν ὁ Ἀγ. τοῦ ἔαρος μετὸν Ἀπόλλωνα, Ν. Βοναπάρτην, Ροβερτίνην Χούτμαρ, καὶ Ν. Χαλιούλιαν ἢ Εὐτ. θνητὴ μετὸν Ν. Βοναπάρτην, Α. Κοσὴν, Ν. Χαλιούλιαν, Miss Nevil, Κέ.θερ. τοῦ Ἄδου, Σαλβατόρον, Θ. Εἰμαρμένης καὶ Ροβερτίνην Χούτμαρ ἢ Ποιητικὴ Τραχιάσκα μετὴν Ρ. Χούτμαρ, Εὐτυχ. θνητὴν, Ἀγγελὸν τοῦ ἔαρος, Ἰάκινθον, Βασίλ. τῆς νύκτος, Παπαροῦναν, Ἐρεβώδη νύκτα, Φαλ. ἀκτὴν, Ἐραστρ. τῆς Φύσεως Ἀνθολάτριδα, Ἐλπίδοφ. Ἀρσακειάδα, Θύμν Εἰμαρμένης, Μυστωτίδα, Γιάννην Ἀγιάννην καὶ Adoratrice du Blond, ὁ Chocking μετὴν Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα, Τρελλούλαν Μπερέ, Μαρμαρουργὴν ἀστέρος, Μαρκελλαν, Adoratrice du Blond, Ποιητ. Τραχιάσκην, Φυλλίδα, Εὐτυχὴ θνητὴν Ἀρτεμ. δὲ Μεριδὸρ, Ἐλπίδοφ. Ἀρσακειάδα, Καλλιτέχνην, Ρομ. μπερέτα Συντετριμμένην καρδίαν καὶ Ἐραστριαν τῆς Φύσεως.

— Ἡ Μαρκελλά παρακκλεῖ τοὺς ζητήσαντας κατὰ τὰ δύο τελευταῖα φύλλα μετ' αὐτῆς ἀναλλαγὴν μικρομηνυμάτων ὅπως πρῶτοι αὐτοὶ ἀποστείλωσιν (οἱ λόγοι δι' οὗς πράττει τοῦτο εἶνε ἀποχρῶντες καὶ ἐδικαιώθη παρὰ τῆς Διευθύνσεως.)

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Περιοδικὸν Ἀθῶνα. Πάτρας. Ἐκ τῶν δύο πρώτων φύλλων σου εἶδομεν ὅτι εἶσθε τεθωρακισμένοι πολὺ κελῶς διὰ τὴν κοπίστην τῆς φιλολογικῆς πρόδου ἢ «Φυλλίς» εὐχεται τὴν μέχρι τέλους τοῦ εὐγενούς ἀγῶνος ὅπερ ἀνελάβατε ἐπιτυχῶς ἔκβησιν. — Μαρκελλαν Ἐνταῦθα. Ἡ ὕστερον ἀπὸ τόσο καιρὸν ἐπιστολή σου μετὰ κατηγορήσεως ἐκείνου ὅπερ μοὶ προσφέρει νὰ καταγορήσω εἶμαι πρόθυμος ἀφ' οὗ τοῦ ἐξέταστο' σὲ παρακκλεῖ ἀποστείλα αὐτὸ καθ' ὅσον ὁ μικρὸς ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας μου. Μοὶ γράφεις περὶ ξεσπαθώματος ἤθελος βεβαίως νὰ γράψῃς ὅτι ἐπιθυμοῦμαι νὰ καταταχθῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν Φυλλιδοφίλων ἢ εἰς τὴν ἑνωτέραν Φυλλιδουπερμάχων' ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ὅτι ταχέως θὰ τὸ κατορθώσῃς. — Μ. Κόκκινον Ἀταλάτην. Ἰνδουριστοῦμεν. — Φιλομαθὴ Πάτρας. Μόνον ἢ Σαχάρα στερεῖται φύλλον περὶ τοῦ 30 βαθμοῦ πλάτους λόγος τῆς μὴ ὑπάρξεως τοῦ ἐνοχλητικοῦ ζωοφίου εἶνε ἢ ὑπερβολικὴ ξηρασία. — Ροβερτίνην Χούτμαρ Ἐνταῦθα. Αὐτὴ ἢ ἐπιστολή σας γέμουσα αἰσθημάτων καὶ καλλιπειᾶς μᾶς ἀναγκάζει ἀδυστάκτως νὰ παραδεθῶμεν ὅτι θὰ εἶνε καλὰ ἀποστείλατε καὶ προτιμήσατε τὰς μελέτας. — Π. Κ. Ἐνταῦθα. Ἐργάζεσθε καὶ ἀποστείλατε ὅπως μεταξὺ αὐτῶν εὐρωμεν τὸ κατάλληλον. — Ἀρ. Δίκαιον Ἐνταῦθα ἔχομεν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν μας' ἀλλὰ στενοχωροῦμεθα πρὸς τὸ παρὸν ἐκ τῆς πληθώρας τῶν ἀποσταλλέντων ποιημάτων. — Δημοσῶφτα Ἐνταῦθα. Ἡ Φυλλίς ἔχει πλεῖστα ὅσα παρὰ τὸν διότι δεν ἀντηλλάττετε μικρομηνύματα αἰ καὶ ἐπανειλημμένως σᾶς ἐξήτησε' σᾶς παρακκλεῖ δὲ ν' ἀγώγητε τὸ διήγημα Φυλλίς καὶ Δημοσῶφ. — Κ. Θάλασσαν Ἐνταῦθα. Βαθεῖαν λύτην μοὶ ἐνεποίησεν τὸ γράφειν' ἀλλὰ διατί; — Σ. Οἰκονόμου Ἐνταῦθα. Παρακκλεῖται ὅπως διέλθητε τῶν γραφείων μας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ὁ Χρυσὸς ἀλέκτωρ γνωστὸν ποιεῖ τοῖς προσφιλεστάτοις τῆς «Φυλλίδος» ἀναγνώσταις ὅτι μετ' ὀλίγης ἡμέρας ἐκδίδει τόμον πεζογραφημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἀρσακειὰς.»

— Νέαν εὐφρόσυτον εἶδησιν τοῖς ἀξιολογίμοις ἡμῶν συνδρομηταῖς ἀναγγέλλομεν ὅτι προσελάθομεν καὶ ἔτερον πολυτίμον συνεργάτην, νέον εὐρείας ἀναπτύξεως, ἔγκριτον δικηγόρον καὶ γνωστὸν ἐν τῇ φιλολογικῇ κινήσει' θὰ κρύπτεται δ' οὗτος ἐν τῇ «Φυλλίδι» ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Κάτων.» Ἀρχὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἔργων του ποιησόμεθα ἀπὸ τοῦ ἐπομένου.

— Ἡ ἐπὶ ἔν ἔτος εὐδοκίμως ἐργαθεῖσα διὰ τὸ θέατρον «Νυκτερίς» λίαν προσεχῶς ἐκδοθήσεται εἰς μεγάλειτον ὄγκῳ καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεατρον»